

LAIA FÀBREGAS

NO ESCRIURÉ
LA TEVA HISTÒRIA

Empúries

narrativa

Laia Fàbregas

No escriuré la teva
història

Editorial Empúries

Barcelona

Primera edició: gener del 2021

© Laia Fàbregas Ferrús, 2021

© d'aquesta edició: Edicions 62, s. a.
Editorial Empúries
Diagonal, 662-664 – 08034 Barcelona
info@grup62.com
www.editorialempuries.cat

Fotocomposició: Realització Planeta

DIPÒSIT LEGAL: B. 21.111-2020

ISBN: 978-84-17879-67-9

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra requereix l'autorització escrita de l'editor; la llei preveu sancions per als infractors.

Si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment de l'obra, podeu sol·licitar permís al Centro Español de Derechos Reprográficos, a través del portal www.conlicencia.com

o bé trucant als telèfons 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Tots els drets reservats.

Noto la galta enganxada a l'asfalt calent. Tinc la mandíbula esclafada a terra. No puc obrir l'ull dret. Per l'ull esquerre ho veig tot borrós. No se sent res. Res de res. El meu cos és un pes mort. Decideixo que és millor no intentar aixecar-me, encara. Tinc el braç dret estès al costat del cap. L'esquerre aixafat sota la panxa. On són les sabates?

El sol se'm clava a la pell seca. Amb la llengua em busco el llavi inferior, que sembla de cartró. Tinc la boca seca i polsegosa. La sorra salabrosa em cruix entre els queixals. No tinc set. Tampoc noto gana.

Em comença a marxar la boira de l'ull esquerre. Ara puc veure un caparró pelut amb les orelles punxegudes que descansa sobre l'asfalt. És sis peus més enllà. Intento obrir més l'ull. Veig que és un gat, un gat d'aquests de color gris i negre. No gaire gran. Té els budells escampats davant de la panxa, sobre una taca de sang seca. Un petit núvol d'insectes voleia al voltant del seu cos pelut.

Moc el cap una mica cap a la dreta i, més enllà del gat mort, hi veig les meves sabates. Estan ben col·locades, una al costat de l'altra. Em miren amb els cordons ben endreçats, penso en la meva mare. Al

costat de les sabates hi ha la llibreta i el bolígraf. La meva llibreta verda, que vaig comprar fa tant de temps, després de la primera visita a la residència. I el meu bolígraf preferit, el que vaig robar a en Rick Derrick. Pobre Rick Derrick. Li vaig prendre el bolígraf el dia que vam tenir aquella última reunió. Parlàvem sobre la possibilitat de vendre l'empresa. El bolígraf em va agradar tant, que no el vaig deixar anar més. Quan vam acabar la reunió per anar a dinar, el vaig desar automàticament a la meva cartera. Ho vaig fer sense pensar, i al cap d'uns segons em vaig adonar que era el seu. El vaig mirar un moment, vaig observar com recollia tots els seus papers i vaig esperar que digués alguna cosa del bolígraf. Però no ho va fer. Se n'havia oblidat completament. I me'n vaig aprofitar.

El nyicris d'en Rick Derrick.

No li va agradar mai que jo sempre l'anomenés pel nom i cognom encara que ja fes temps que ens coneixíem. Però és que amb un nom tan absurdament al·literat no me'n podia estar.

Psss.

Potser no ho hauria d'haver fet. A vegades la gent es deixa prendre el pèl d'una manera... No hi podia fer més.

Sento un cotxe, em sembla que sento un cotxe que s'apropa. He de fer alguna cosa. Intento arrossegar la mà per treure-la de sota la panxa però no me'n surto. Potser primer he de tombar tot el cos. Ho intento, però tampoc no me'n surto. Les cames no m'ajuden ni un pèl. El soroll s'acosta. Ha de ser un

cotxe, segur que és un cotxe. El brunzit no és gaire fort, però què vols, cada dia els fan més silenciosos. Ha de ser un cotxe. No sé encara per quin costat ve. Intento moure el cap per buscar-lo al fons de la carretera. No el veig venir de cara. El soroll s'apropa. M'he de tombar, he de mirar cap a l'altre costat! Ho he d'aconseguir. El soroll s'acosta encara més. La mà dreta se m'ha adormit. El brunzit és cada vegada més fort. És molt a prop. He de fer alguna cosa. Intento arrossegar una altra vegada la mà esquerra. Aconseguixo treure-la de sota la panxa. Em puc moure! El soroll ja és gairebé aquí. Poso la mà sobre l'asfalt i..., amunt! Va! Amunt!

No tinc força. Continuo aixafat a l'asfalt.

Un moment. On és el cotxe? No se sent res... On és el cotxe?

El brunzit ha marxat.

Hòstia puta! On és el cony de cotxe?!

Em podria haver matat.

Sento l'adrenalina per tot el cos. Merda d'adrenalina, no n'he generat prou.

Collons. I ara?

Si més no, he aconseguit treure la mà esclafada de sota la panxa. Ara puc rebuscar a la butxaca dels pantalons.

Palpo amb les puntes dels dits adolorides i hi trobo el mòbil. Mentre l'agafo de la butxaca ja noto que el vidre de la pantalla està trencat. O potser és de plàstic? Tant és. La pantalla està trencada. Toco la superfície i ressegueixo una esquerdada que va d'un costat a l'altre. Acosto el mòbil fins que el tinc gaire-

bé a tocar de l'ull que encara hi veu. Puc distingir l'esquerda. Pressiono el botó. Sota el plàstic —o el vidre, el que sigui— comencen a encendre's algunes llumetes, però no hi puc reconèixer cap icona. Això no funcionarà. Trobo a faltar el meu vell Nokia de l'empresa. Aquell trasto podia caure deu vegades a terra i encara funcionava la mar de bé. El primer que vaig tenir el vaig fer servir durant un any amb una esquerda a la pantalla. Collons. Em faig vell.

Deixo el telèfon a l'asfalt al davant de l'ull. Potser si em truca algú encara podria contestar. No crec que em truqui ningú, però m'agrada la idea d'aquesta possibilitat.

Miro el gat una altra vegada. Deu fer un parell de dies que és mort. Ja no té ulls, té la boca oberta però no se li veu la llengua. Que potser se l'hi han menjat els insectes?

Buf...

Miro més enllà. Les sabates, la llibreta i el bolígraf. La llibreta plena de batalletes. Quan la vaig comprar em va costar començar a escriure-hi. Només la portava a cada visita a la residència, però no gosava apuntar-hi res. La treia del calaix, me l'enduïa aquell dia en concret, i després la tornava a desar. Va ser en Rick Derrick —una altra vegada en Rick Derrick— el que un dia em va empènyer a prendre-la més seriosament. Va obrir el meu calaix buscant-hi no-sé-què i hi va trobar la llibreta. Li va agradar i, com que estava en blanc i jo no hi havia posat el meu nom per enlloc, se la va quedar per treballar-hi. Va escriure-hi notes durant una reunió amb un

client. Quan vaig arribar al despatx i el vaig veure amb la llibreta em vaig posar com una fera. Li vaig demanar a crits què coi feia amb allò a les mans i ell em va mirar com un xai esporuguit. No va saber què dir ni què fer, li vaig prendre la llibreta de les mans i vaig bramar enfadat que havia estat un regal de la meva mare.

Sabia que no podia ser, però no va dir res.

Es va disculpar i va sortir del despatx tremolant.
Pobre Rick Derrick.

Soc un malparit. Ja ho sé.

Llavors l'havia de començar a fer servir de debò. Després del numeret que havia muntat, em tocava escriure-hi. Vaig mirar què hi havia escrit en Rick Derrick a la primera pàgina i no hi vaig veure més que gargots incomprensibles. En lloc d'estripar-la per llençar-la, vaig decidir deixar-la-hi. Qui sap, potser en un altre moment em faria servei.

Sempre s'ha d'estar alerta. Sempre.

Ara també, doncs.

Desvariejo. Per què coi he tornat a pensar en en Rick Derrick?

Què puc fer?

Què més veig?

Més enllà, darrere del gat, les sabates, la llibreta i el bolígraf, veig més asfalt. Al costat de la carretera hi ha arbustos de quatre peus d'alçada. N'hi ha que gairebé envaeixen l'asfalt. Ja ningú treballa netejant les males herbes de les carreteres. Segur que no hi ha diners en aquest comtat. Hi haurien de portar els presos de Calipatria. Presoners en granotes de color

carbassa, amb cadenes entre les cames treballant als vorals de la carretera. I els pocs conductors que circulen mai per aquí se'ls mirarien amb menyspreu. Veus: si no t'haguessis posat a fer de camell! Si no haguessis matat la teva dona! Si no haguessis segrestat aquell nen! Però aquí ni els presos venen a fer aquesta feina. Hi fa massa calor. I això que encara no som a l'estiu.

Arbustos al voral de les carreteres.

Males herbes seques, mortes.

Això és tot el que veig: un gat mort, un parell de sabates impecables, una llibreta verda, el bolígraf d'en Rick Derrick, l'asfalt calent, els arbustos secs.

On és la meva moto? On deu haver anat a parar?

Deu ser just darrere meu. Potser ha quedat a terra de manera que un cotxe que vingui per allà no em veuria. Potser el cotxe que venia ha vist la moto, s'ha ensumat una emboscada i ha girat cua. Aquesta carretera és tan solitària... I corren tantes històries pel món sobre atracaments en carreteres solitàries...

Què collons hi fan les meves sabates allà?

Segueix tot tan en silenci... Agafo el telèfon una altra vegada, premo el botó i miro la pantalla. Encara no es veu cap icona. Ni tan sols l'hora. Quina hora deu ser? Quant temps fa que estic aquí estirat?

No suo. Ja no em deu quedar res per suar. Dec estar deshidratat.

Vinga. He de provar de tombar-me. Un altre intent. Això no pot continuar així. No em vindrà a ajudar ningú. Ho he de fer jo.

Mà esquerra plana a l'asfalt al costat del cos.
Braç esquerre: amunt!

Amunt!

Amunt!

Sí... Sí! Ara estic de costat. Va, una mica més... Sí, m'empenyo una mica més, tremolo una mica... Sí! Sí!

Estic de panxa enlaire.

Estic de panxa enlaire!

Veig el cel. Blau, brillant, càlid. Només hi ha un núvol, just a sobre meu. Em sento lliure. Encara no puc fer res, però això ja sembla una victòria. Poder veure el cel és un bon senyal. Idiota, per què em poso tou ara? Soc idiota.

La moto. Ara puc deixar caure el cap a l'esquerra per veure l'altre costat de la carretera. O..., potser no cal: forço la mirada tan a l'esquerra com puc. Ja la veig. La moto és a terra vint peus més enllà. Em sembla que encara s'engegaria. Les rodes es veuen bé, potser té algunes rascades, però res més. Pel que es veu a la moto, diria que la caiguda no ha estat tan forta.

Però mira, segueixo aquí, sense forces per aixecar-me.

Per l'ull dret encara no hi veig. Acosto la mà a la cara. Gairebé no m'hi atreveixo, però vull tocar-me l'ull, a veure què sento. Poso un dit sobre la parpella. Està inflada. Premo amb el dit. Fa mal. Això no va tan bé.

Miro la moto amb l'ull esquerre i veig només asfalt i arbustos a dreta i esquerra. La carretera s'estén milles enllà i no ve ni una ànima cap aquí. Tombo el cap a l'altre costat i miro el gat mort. Pobra bèstia.

Devia voler travessar la carretera per anar a fer alguna cosa a l'altre costat, per dormir, caçar, jugar, o el que sigui. I de sobte un cotxe li ha esguerrat els plans.

O.

No.

L'he atropellat jo?

Hòstia! Potser he estat jo.

Collons. Pobre gat.

No vull mirar-lo més.

Miro el cel una altra vegada. Miro l'únic núvol en aquest cel brillant d'estiu. Sento el brunzit dels insectes que l'envolten. Si jo també fos mort, els insectes em preferirien a mi o a ell?

Pobre gat.

És que soc un malparit integral.

Ara només em falta trobar la Sarah.